

Sygn. akt II K 737/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: staż Justyna Krawczyk

przy udziale Rej Prokuratora: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06.11.2018 roku i 11.12.2018 roku

sprawy przeciwko A. R. urodzonemu (...) w Ł., synowi C. i K. z domu S.,

oskarżonemu o to, że:

w dniu 10 kwietnia 2018 roku w miejscowości W., gm. D., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić R. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji (...) wykonującego czynności służbowe, dokonał zatrzymania na drodze publicznej samochodu osobowego m-ki P. (...) o numerach rejestracyjnych (...), którym kierował M. K. i zażądał okazania dokumentów do kontroli drogowej, a następnie po wydaniu ich przez R. B. stwierdził brak aktualnego badania technicznego pojazdu m-ki P. (...) o numerach rejestracyjnych (...) i domagał się od R.(...) wypłacenia kwoty 500 zł w zamian za odstąpienie od czynności służbowych związanych z holowaniem zatrzymanego pojazdu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

1) oskarżonego A. R. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37a kk i art. 33 § 1 i § 3 kk wymierza mu karę 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

2) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 12 kwietnia 2018 roku (godz. 8:30) do dnia 12 kwietnia 2018 roku (godz. 10:55) przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

3) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 (trzysta) złotych opłaty i 100 (sto) złotych z tytułu zwrotu wydatków.

Sygn. akt II K 737/18

UZASADNIENIE

W dniu 10.04.2018 roku R. B. prowadził prace polowe ciągnikiem rolniczym marki F. w miejscowości W., woj. (...). Około godziny 16 przyjechał do niego samochodem marki P. (...) nr rej. (...) jego kolega M. K.. Następnie razem około godziny 16.25 swoimi pojazdami wracali razem do miejscowości G.. Jako pierwszy jechał samochodem osobowym M. K., a za nim jechał ciągnikiem R. B.. W pewnym momencie M. K. oddalił się samochodem, który prowadził i na drodze zauważył zaparkowany samochód marki F. (...) nr rej (...), który blokował mu dalszy przejazd tą drogą. Obok stał mężczyzna w wieku około 50 lat. Był to A. R.. M. K. zatrzymał samochód i otworzył szybę w oknie od strony

kierowcy. Oskarżony podszedł do niego i powiedział, aby okazał mu dokumenty od samochodu i poinformował go, że jest z policji (...) Wówczas na miejsce zdarzenia podjechał ciągnikiem R. B. i zatrzymał się. M. K. natychmiast podszedł do swojego kolegi i powiedział, aby dał dokumenty od samochodu P., bo mężczyzna, który go zatrzymał jest z policji (...) M. K. podał oskarżonemu dowód rejestracyjny od samochodu marki P. nr rej. (...). Oskarżony zaczął sprawdzać dowód rejestracyjny i stwierdził, że pojazd nie ma przeglądu technicznego i trzeba będzie sprowadzić lawetę z Ł., aby go dalej przetransportować. Jednocześnie zażądał od R. B. kwoty 500 złotych, aby odstąpił od tych czynności. R. B. po tej propozycji zażądał od A. R., aby okazał mu legitymację służbową. Po chwili oskarżony stwierdził „jesteście wolni, daruję wam.” R. B. i M. K. wsiedli do swoich pojazdów i odjechali w stronę G.. Także oskarżony niezwłocznie odjechał swoim samochodem. Po tym zdarzeniu R. B. zadzwonił na Policję, gdyż nabral przekonania, że nie miał do czynienia z autentycznym funkcjonariuszem Policji. W dniu 12.04.2018 roku o godzinie 08.30 dokonano zatrzymania oskarżonego.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. R. k – 69v -70 w zw. z k. 25 od słów „ pod koniec” do słów „dwie inne osoby” i z k -51, zeznania świadków R. B. k-70v w zw. z k- 10v od słów „w dniu wczorajszym ” do słów „ z okazanych mi ” w zw. z k- 2 od słów „w dniu dzisiejszym” do k-2v do słów „nie był w mundurze”, M. K. k-71v w zw. zk-6v od słów „ jestem kolegą” do k-8 v do słów „nie pamiętam tego zdarzenia,” protokół zatrzymania osoby k-19).

Wyrokiem Sądu Rejonowego (...) z dnia 06.11. 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt (...) A. R. został skazany z czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat i 200 stawek dziennych grzywny po 10 złotych jedna stawka. Wyrok uprawomocnił się 19.12.2014 roku.

(dowód: wyrok SR w (...) k. 161 akt (...))

A. R. ma (...) lat, posiada podstawowe wykształcenie średnie - (...), jest rozwiedziony i nie ma nikogo na utrzymaniu. Pobiera emeryturę w kwocie 2063 złotych, w chwili dokonania zarzucanego mu czynu był karany, a aktualnie nastąpiło zatarcie skazania.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k-69v, wyrok SR w (...) k. 161 akt (...), karta karna k-74).

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że dzień przed zaistniałym zdarzeniem jechał drogą publiczną przez wieś W. i oskarżyciel jechał ciągnikiem z przeciwnego kierunku jazdy i prawie doprowadził do zderzenia z jego samochodem. A. R. podniósł, że musiał wjechać swoim samochodem do rowu, aby uniknąć zderzenia. W dniu zdarzenia także jechał swoim samochodem przez wieś W. i zauważył ten sam ciągnik jadący z dużą prędkością i aby nie dać się przejechać zatrzymał swój samochód na środku drogi. Następnie gdy zatrzymał się samochód jadący przed ciągnikiem poprosił jego kierowcę o dowód rejestracyjny i nie podawał się za funkcjonariusza Policji. Wcześniej zadzwonił na numer 112, ale dyżurna z (...) w B. nie chciała wysłać patrolu Policji do tak drobnej sprawy. Następnie gdy sprawdził dowód rejestracyjny, który mu podał kierowca samochodu jadącego razem z ciągnikiem okazało się, że samochód ten nie ma przeglądu od 4 lat. Wówczas oskarżony powiedział do pokrzywdzonych, że mają szczęście, że nie przyjechała Policja. Oskarżony podniósł, że nie potwierdza wyjaśnień, które złożył w postępowaniu przygotowawczym, w których przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i opisał przebieg zdarzenia potwierdzając, że powiedział do pokrzywdzonych, że jest policji (...) Ponadto przyznał się, że żądał od kierowcy samochodu kwoty 500 złotych za odstąpienie od zabezpieczenia tego samochodu osobowego na lawecie z powodu braku aktualnego przeglądu. Jednocześnie oskarżony dodatkowo wyjaśnił, że podpisał własnoręcznie protokół, w którym są takie jego wyjaśnienia, ale nie czytał treści tego protokołu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k-69v-70 w zw. z k- 51 i k-25)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Z ustaleń Sądu wynika, że dniu 10.04.2018 roku R. B. prowadził prace polowe ciągnikiem rolniczym w miejscowości W., woj. (...). Około godziny 16 przyjechał do niego samochodem marki P. (...) nr rej. (...) jego kolega M. K.. Następnie

razem około godziny 16.25 swoimi pojazdami wracali razem do miejscowości G.. Jako pierwszy jechał samochodem osobowym M. K., a za nim jechał ciągnikiem R. B.. W pewnym momencie M. K. oddalił się swoim samochodem i na drodze zauważył zaparkowany samochód marki F. (...) nr rej (...), który blokował mu dalszy przejazd tą drogą. Ten samochód w ten sposób zaparkował oskarżony i podając się za funkcjonariusza Policji zaaranżował fikcyjną kontrolę drogową kierowcy samochodu P.. Wówczas na miejsce zdarzenia podjechał ciągnikiem R. B. i zatrzymał się. M. K. natychmiast podszedł do niego i powiedział, aby dał dokumenty od samochodu P., bo mężczyzna, który go zatrzymał jest z policji (...) M. K. podał oskarżonemu dowód rejestracyjny od samochodu marki P. nr rej. (...). Oskarżony zaczął sprawdzać dowód rejestracyjny i stwierdził, że pojazd nie ma aktualnego przeglądu technicznego i trzeba będzie sprowadzić lawetę z Ł., aby go dalej przetransportować. Jednocześnie zażądał od (...) kwoty 500 złotych, aby odstąpił od tych czynności. Kiedy pokrzywdzony po tej propozycji zażądał od A. R. okazania mu legitymacji służbowej, on wycofał się z dalszych swoich działań w celu wyłudzenia pieniędzy. Za takimi ustaleniami Sądu przemawiają zeznania świadków R. B. i M. K., które są logiczne, spójne i zasługują na wiarę. Korespondują z nimi wyjaśnienia oskarżonego złożone w dniu 12.04.2018 roku, w których przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i potwierdził, że zażądał kwoty 500 złotych od pokrzywdzonego podając się za funkcjonariusza Policji w zamian za odstąpienie od niedopuszczenia do ruchu drogowego samochodu bez ważnego przeglądu technicznego. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniami oskarżonego, w których nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie czytał protokołu z wyjaśnieniami z dnia 12.04.2018 roku, ale go podpisał. Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego na rozprawie są jego linią obrony. Jest rzeczą oczywistą, że gdyby R. B. próbował dzień wcześniej doprowadzić do kolizji drogowej z oskarżonym kierując tym samym ciągnikiem, to niewątpliwie o zaistniałym zdarzeniu A. R. powiadomiłby najbliższą jednostkę Policji dzwoniąc na numer 112 tym bardziej, że miał być zmuszony, aby swoim samochodem wjechać do rowu. Z ustaleń Sądu jednoznacznie wynika, że oskarżony chciał wyłudzić pieniądze od pokrzywdzonych licząc na efekt działania z zaskoczenia. Niewiele wniosły do sprawy zeznania świadka D. P., która nie była przy tym zdarzeniu.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie ma wątpliwości, że oskarżony jest sprawcą z zarzucanego mu czynu. Przypisany oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym stanie faktycznym A. R. mógł zachować się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę, gdyż jest on osobą pełnoletnią i poczytalną. Ponadto czyn, którego się dopuścił był bezprawny. Działaniem swoim oskarżony A. R. wypełnił dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, gdyż w dniu 10 kwietnia 2018 roku w miejscowości W., gm. D., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić R. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji (...) wykonującego czynności służbowe, dokonał zatrzymania na drodze publicznej samochodu osobowego m-ki P. (...) o numerach rejestracyjnych (...), którym kierował M. K. i zażądał okazania dokumentów do kontroli drogowej, a następnie po wydaniu ich przez R. B. stwierdził brak aktualnego badania technicznego pojazdu m-ki P. (...) o numerach rejestracyjnych (...) i domagał się od R.(...) wypłacenia kwoty 500 zł w zamian za odstąpienie od czynności służbowych związanych z holowaniem zatrzymanego pojazdu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego.

Czyn z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Sprawca, podejmując działanie, musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym (ewentualnym). Charakterystyczny dla strony podmiotowej zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Elementy przedmiotowe muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Oszustwo z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być bowiem popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym (kierunkowym - dolus coloratus), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy (wyrok SN z 22 listopada 1973 r., III KR 278/73, OSNPG 1974, nr 7, poz. 81). Taki właśnie

zamiar występował u A. R.. Oskarżony dopuścił się także przestępstwa z art. 227 kk, gdyż, aby wyłudzić pieniądze od pokrzywdzonego podał się za funkcjonariusza policji, gdyż tylko wówczas mógł przeprowadzić kontrole drogową.

Sąd uznał, że czyn oskarżonego charakteryzuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony swoim działaniem nie tylko chciał oszukać pokrzywdzonego, ale także próbował podważyć zaufanie do funkcjonariuszy Policji.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność łagodzącą fakt, że oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu i aktualnie jest emerytem i prowadzi ustabilizowany tryb życia.

Jako okoliczności obciążające Sąd potraktował sposób działania oskarżonego, gdyż nagminnie na terenie kraju dochodzi do różnych przestępstw, których sprawcy podają się za funkcjonariuszy Policji i w ten sposób osłabiają zaufanie obywateli do tej instytucji jaką jest Policja

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd na podstawie art.14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11§ 3 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 33§ 1 i § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych .

Przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej kary grzywny Sąd miał na uwadze sytuację materialną skazanego.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 12 kwietnia 2018 roku (godz. 8:30) do dnia 12 kwietnia 2018 roku (godz.10:55) przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

Orzeczone oskarżonemu kara jest adekwatna do czynu, którego się dopuścił i powinna spełnić swe cele w zakresie obu prewencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627§1 kpk. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych opłaty zgodnie z z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U nr 49 z 1983 r., z późn. zm.) i 100 złotych z tytułu zwrotu wydatków.